

L'IGUALADÍ

Els catalanistes «pur sang» de Lliga Catalana, continuen sabotejant l'Estatut de Catalunya.

Els lligaires no podent manar som-nien provocar un altre 1874.

ÈPOCA VIII

SETMANARI D'ESQUERRA

Núm. II

IGUALADA, 24 DE FEBRER DE 1934

Segueix el perill

Estem preveient—els nostres darrers editorials en són una prova— que la democràcia a Espanya va a passar uns moments difícilíssims. No és ara qüestió d'escatir les causes que ens hi han portat ni allò que es podia haver fet per evitar l'actual angoixa. Ens limitem a remarcar-les simplement. Bufen vents d'una banda i altra, però, sobretot, el mal vent ve de la dreta.

El senyor Lerroux és víctima de la política que ell inicià i atjà per despit personal i tot fa suposar que té decretada la seva mort com a cap del Govern. Els grups antirepublicans que li prestaven suport interessat, mig de grat i mig per força, se n'han cansat i s'acosta l'hora en què el senyor Lerroux sortirà del seu lloc tan cobejat i volem creure que amb la consciència no gens tranquil·la, si encara li resta alguna cèl·lula de republicanisme.

La República va néixer indiscutiblement esquerrana i va triomfar amb aquest significat, malgrat que en el seu triomf hi col·laboressin persones de dreta. Aquestes persones no han aconseguit, però, portar vers la República aquell sector social que lògicament els pertoca de representar. Aquest sector social ha preferit mantenir-se enfront de la República i, en un moment de llastimoses discòrdies intestines de les esquerres, ha fet néixer i triomfar partits d'esperit netament monarquitzant.

I és en això —ens sembla haver-ho remarcat d'altres vegades— on radica el perill. L'angoixa d'aquests moments, quan s'escola la vida d'un govern que —si bé amb recança— encara tenia el nom de republicà, es fonamenta en què hom fem que les regnes del poder passin a les mans sacrilegues d'algun cabdill d'això que s'amaga sota el nom d'agrariisme.

Els republicans d'esquerra, acatariem democràticament l'ascens al poder d'un republicanisme de dreta, si aquesta fos la voluntat del país. Però no hi ha principis democràtics que ens obliguin a contemplar impassibles com, aprofitant-se de la misèria espiritual i endarreriment polític del país, uns partits vergonyants ens volen portar vers una nova dictadura militarista-clerical. Dictadura que, ultra atemptar ardidament contra tot principi de llibertat individual, arremetria ferotgement contra l'Estatut de Catalunya.

Per això escriuix de veure les dretes de casa nostra—en aquesta hora crítica de desenllaç— fent bracet amb les dretes espanyoles unitaristes, ajudant-les a soscar el prestigi de les nostres institucions i celebrant biliosament, junt amb els Royos i «Debates», l'aparició d'una fulla en la qual es prefén fer creure que un poble de Catalunya demana l'empar del poder central per a separar-se de l'òrbita de la nostra autonomia.

Hom s'indigna davant d'una fallida tan evident del catalanisme de dreta. Per a defensar-nos, quan vingui l'hora, els catalans no hi serem tots en el lloc d'honor. Hi mancarà un sector que ho ha supeditat tot a allò que li han dit que era la defensa dels seus interessos materials.

Quina misèria i quanta ceguesa!

Carta de Barcelona

El nou estil

Una observació un xic atenta de la realitat ens donarà a comprendre que, poc a poc, la nostra autonomia va trobant el seu estil. S'ha parlat molt de què totes les transformacions polítiques

d'un poble prenen un caire especial que les caracteritza. I és una veritat incontestable que tots els canvis cerquen un vestit especial, un segell com de garantia d'una marca, que pregoni als vents un caire especial sobresortint. Com el caràcter d'una escultura, com el motiu d'una composició musical.

Fins les transformacions que no tro-

ben el seu estil es caracteritzen per l'estil de no tenir estil. Això que sona malament a las oïdes no és un joc de paraules qualsevol sinó una veritat com una casa i una desgràcia trasbalsadora pel poble que ha de passar per aquesta vergonya.

No intentaré pas de fer ni relació ni comparacions d'estils: n'hi ha prou, per al meu propòsit, de dir que existeixen, com en totes les coses, estils de més qualitat i estils de menys qualitat. Doncs bé: tinc la ferma convicció de què l'estil que s'està dibuixant a Catalunya és de bona mena, és dels que donen ensems que un bell exemple i una garantia inconfusible, uns resultats pràctics immillorables.

En poques paraules pot resumir-se el nou estil de Catalunya: els nostres dirigents de totes categories (i en parlar de categories no vull establir diferents plans, perquè tots, tots tenen la mateixa responsabilitat davant de la Història) sembla que hagin adoptat la consigna de treballar molt i parlar poc.

Heus ací un estil brillant, un lema conceptuós, un motiu esplèndid que eixampla els cors i obra tots els camins de l'esperança.

Això és el que em mancava dir com a complement de la meua carta anterior en la qual exhortava a tots, dirigents i dirigits, a què havia arribat l'hora de treballar.

No calia la meua exhortació, és clar, perquè tothom que estima Catalunya està ben compenetrat amb el seu deure. No està de més, però, que, cada dia i a totes hores, tinguem present que hem de treballar de ferm, que hem de construir posant-hi el coll. Amb orgull, però sense ostentació. Amb pressa, però sense violència. Implacablement, però amb naturalitat i amb serenitat.

Ja podeu veure que això és tot un programa i que la nostra màxima satisfacció devem cercar-la en què els nostres descendents puguin llegir en les pàgines de la Història aquestes o semblants paraules:

«Els homes de l'Autonomia de Catalunya, la generació del trenta-tres, treballà molt i bé, sense fer gaire remor. Saber crear un estil noble que mereix el nostre respecte i el nostre agraïment. El món els admira, nosaltres els honorem».

JOAN CAMPS

REPUBLICANS! CATALANISTES!
Subscriviu-vos a L'IGUALADÍ
Periòdic d'Esquerra

Liquidant la qüestió

T'asseguro, amic Salvador, que per poc que pogués deixaria de contestar el teu article. La forma confosa d'enfocar les qüestions i les poques ganes de discutir que manifestes, em deixen la ploma galvanitzada. Però em decideixo a contestar, a grans gambades, perquè queda en peu alguna cosa que m'interessa posar en el seu lloc.

Jo t'hauria agraït molt aquest respecte que sembla que tinguis a la crítica situació de la C. N. T., si me l'haguessis demostrat abans. Però per això no et calia fer cap insinuació, cap afirmació de la naturalesa de les que feies. Podies guardar-ho tot per ventilar al Sindicat. Quan l'afirmació o la insinuació s'ha llançat, s'ha d'estar disposat a argumentar-la. I si tenim confiança en la nostra equanimitat no podem suposar, de cap manera, que la discussió prengui caires llastimosos.

Em torna a indicar que el teu respecte a la depressió de la Confederació és una *macama* el fet de què tornes a reinoidir. Dius que la F. A. I. ha fet més estralls a la C. N. T. que l'acció de la burgesia i autoritat.

No et diré, aquesta vegada, que puntualitzis aquesta afirmació. Seguiré el teu exemple i et contestaré amb una altra afirmació seca. Encara que jo estic disposat a argumentar-la si ho desitjessis. I és que la F. A. I. no té res que veure, en absolut, amb la C. N. T. Únicament existeix una *coincidència*. I és la finalitat llibertària de la Confederació. Finalitat determinada en un Congrés Nacional de sindicats de la Confederació, set anys abans de néixer la Federació Anarquista Ibèrica.

Quant a respectar els ideals i drets a manifestar-se, no hi ha res a discutir. Les expulsions de militants de la C. N. T. és el disbarat més gran que ha comès aquest organisme. Però això no és pas la seva *norma*. Perquè si haguessis d'expulsar als contraopinants dels dirigents que dius tu, —i suposo que voldràs dir que aquests dirigents són anarquistes— haurien d'expulsar a la immensa majoria dels afiliats. Pensa que quan es van produir les expulsions es contaven uns 800.000 afiliats. Entre una organització d'aquest nombre d'afiliats es produeixen sis o set expulsions arbitràries. ¿Consideres que es pot fer una arma d'això per combatre la base d'aquesta organització? S'ha d'acceptar com a un desencert que ha comès aquesta organització. ¿És que en coneixes tu alguna, o algun partit que no sigui susceptible de cometre'n?

Però això encara considerant-ho així, que les assemblees que van acor-